

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci stěžovatele **Ch. A.**, zast. JUDr. Liborem Petříčkem, advokátem se sídlem v Praze 5, Kodymova 2526/4, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2004, č. j. 5 Az 182/2003 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2004, č. j. 5 Az 182/2003 - 57, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že je třeba zamítnout žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 8. 2003, č. j. OAM-2820/VL-10-P01-2000, jímž stěžovateli nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně rozhodnuto tak, že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Městský soud v Praze nejprve dospěl k tomu, že v řízení nebyl prokázán žádný z důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, které se týkají pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo odůvodněného strachu

z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.

Městský soud v Praze vyšel z toho, že důvodem, pro který bylo se stěžovatelem vedeno azylové řízení, byl ozbrojený konflikt na území Čečenska, spojený s nedodržováním lidských práv a trýzněním ruskými vojáky. Správní orgán se však v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vypořádal se všemi důvody, které stěžovatel uvedl v žádosti o udělení azylu, a opodstatněně dospěl k závěru, že je nelze uznat jako azylově relevantní. Za pronásledování ve smyslu zákona o azylu se totiž považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovýmto jednáním. O takový případ zde nešlo. Především příběh stěžovatele o účasti v první rusko-čečenské válce a trýznění stěžovatele ruskými vojáky pro pomoc čečenským bojovníkům nepůsobí přesvědčivě. Stěžovatel rozhodné skutečnosti netvrdil od samého počátku a přizpůsoboval je vyvíjející se důkazní situaci. Přes složitost situace v Čečensku je z objektivních zpráv (stanovisko UNHCR z února 2003 a informace z databáze ČTK) zřejmé, že se válečná situace zklidnila, uprchlíci se vrací zpět a byla přijata i široká amnestie pro účastníky čečenských bojů. Stěžovatel tedy není a nebyl vystaven většímu nebezpečí, než hrozí jiným obyvatelům Čečenska.

Městský soud v Praze neshledal ani důvody pro udělení azylu stěžovateli podle ustanovení § 13 odst. 1, 2 zákona o azylu, protože stěžovatel není rodinným příslušníkem osoby, které by byl v České republice udělen azyl.

Městský soud v Praze souhlasil se správním orgánem i v tom, že v řízení nebyly zjištěny důvody pro udělení azylu stěžovateli podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Správní orgán uvážil možnost udělení humanitárního azylu, na který není právní nárok, avšak důvody zvláštního zřetele hodné pro tento postup u stěžovatele neshledal. Městský soud v Praze nemohl tuto úvahu přezkoumávat z toho důvodu, že mu takový přezkum nepřísluší. Městský soud v Praze proto pouze posuzoval, zda správní orgán v tomto směru soustředil všechny podklady, které mu umožňovaly o této otázce správně rozhodnout, a zda jeho závěr není s tímto podkladem v logickém rozporu. Takové pochybení však shledáno nebylo.

Městský soud v Praze neshledal pochybení správního orgánu ani pokud jde o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, protože stěžovatel nenáležel k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážku vycestování.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze stěžovatel uplatnil důvody k podání tohoto mimořádného opravného prostředku, které jsou uvedeny v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel tvrdí, že je zastáncem politického názoru (nezávislosti Čečenské republiky), který vedl k rozpoutání dvou válek mezi Ruskou federací a Čečenskem. Se zřetelem k tomu proto postačí v dnešní Ruské federaci, resp. na území Čečenska, aby v důsledku pouhé příslušnosti k čečenskému národu byl ohrožen na životě. Z tohoto důvodu namítl, že tento fakt měl být posuzován Městským soudem v Praze jako důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud tak Městský soud v Praze neučinil, nedostál své přezkumné povinnosti, rozhodl v rozporu s ustanovením § 12 písm. b) zákona o azylu,

a proto je uplatňován důvod k podání kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel namítl i to, že přes konstatování o velkém nárůstu počtu žadatelů o udělení azylu z Čečenska a o obtížnosti se získáváním informací z této oblasti se správní orgán spokojil se zprávami o situaci pocházejícími v převážné míře ze zdrojů Ruské federace (tedy státu, který provádí na území Čečenska de facto genocidní operace proti čečenskému národu a stejně tak pronásleduje Čečence i na svém zbylém území) a nijak nepřihlédl ke zprávám z jiných zdrojů (nevládní organizace, novinářské prameny, apod.). Pokud za této situace Městský soud v Praze nezrušil napadené správní rozhodnutí, rozhodl v rozporu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a je tak dán důvod k podání kasační stížnosti uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku Městského soudu v Praze pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) v tom, že tento soud nevyvodil žádné závěry z toho, že správní orgán si nevyžádal pro své rozhodování aktuální informace o stavu v Čečensku z jiných zdrojů, než ze zdrojů Ruské federace, která je ve válečném stavu s Čečenskem. Pokud by tak učinil, zjistil by z internetového serveru P. W. ze dne 23. 6. 2004, a to podle tvrzení renomované mezinárodní organizace A. I., že v Čečensku jsou systematicky porušována lidská práva, což bylo zjištěno na základě monitorovací návštěvy Čečenska a Ingušska, která proběhla 12. až 19. června 2004. Situace v Čečensku tedy není taková, za jakou se ji pokouší vydávat správní orgán. Významní mezinárodní politici tento názor sdílí, násilně a proti vůli obyvatel probíhá zavírání uprchlických táborů v Ingušsku a únosy, boje, popravy a msty na obou stranách konfliktu jsou zcela běžné.

Stěžovatel současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, protože výkon rozhodnutí by znamenal pro něho nenahraditelnou újmu a odkladný účinek se nedotkne nabytých práv třetích osob a není ani v rozporu s veřejným zájmem.

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, v písemném vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele i na obsah vydaného správního rozhodnutí. To, že stěžovatel je čečenské národnosti, není bez dalšího důvodem udělení azylu v České republice, protože každý případ se posuzuje individuálně. Správní orgán podrobně přezkoumal tvrzení stěžovatele a dospěl k závěru, že jím tvrzené skutečnosti nelze podřadit azylově relevantním důvodům. Svůj závěr pak správní orgán podložil věrohodnými informacemi o zemi původu. Městský soud v Praze proto rozhodl v souladu se zákonem, když nedůvodnou žalobu zamítl. K přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správní orgán neshledává důvody a současně navrhl zamítnutí tohoto mimořádného opravného prostředku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2004, č. j. 5 Az 182/2003 - 57, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a jelikož sám neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za opodstatněnou námitku kasační stížnosti, v níž stěžovatel tvrdí, že Městský soud v Praze nedostál své přezkumné povinnosti a rozhodl v rozporu s ustanovením § 12 písm. b) zákona o azylu, pokud nevzal zřetel na to,

že stěžovatel je zastáncem politického názoru (nezávislosti Čečenské republiky), který vedl k rozpoutání dvou válek mezi Ruskou federací a Čečenskem, a že vzhledem k tomu proto postačí v dnešní Ruské federaci, resp. na území Čečenska, aby v důsledku pouhé příslušnosti k čečenskému národu byl ohrožen na životě.

Z uvedené námitky kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel vytýká Městskému soudu v Praze nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud takovou nezákonnost neshledal.

Podmínkou pro udělení azylu cizinci je skutečnost, že bylo přiměřeným způsobem prokázáno, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (§ 12 písm. a) zákona o azylu) nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvody rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (§ 12 písm. b) zákona o azylu). Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním (§ 2 odst. 5 zákona o azylu).

Stěžovatel jako důvod opuštění vlasti uvedl válečný konflikt na území Čečenska, zadržování a trýznění ruskými vojáky a tzv. začistky.

Správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí a Městský soud v Praze v kasační stížností napadeném rozsudku vyslovily pochybnosti o pravdivosti a přesvědčivosti stěžovatelova příběhu ve vztahu k azylově relevantním důvodům.

Správní orgán poukázal na to, že stěžovatel v žádosti ani ve vlastnoručně psaném prohlášení nehovoří o tom, že by pomáhal čečenským bojovníkům či že by byl zadržován a trýzněn ruskými vojáky v nějaké díře, toto uvedl až v pohovoru.

Městský soud v Praze též poukázal na to, že stěžovatel v protokolu uvedl, že byl po dobu první rusko-čečenské války doma a že za ním neustále chodili ruští vojáci, kteří ho jednou za to, že dával bojovníkům jídlo a léky, sebrali a trýznili v díře. Toto tvrzení ale nebylo obsahem vlastnoručně psaného prohlášení, ani návrhu na zahájení azylového řízení, kde stěžovatel neuvedl nic o tom, že by pomáhal bojovníkům a byl trýzněn. Tím ovšem byla zpochybněna i pravdivost potvrzení ze dne 3. 12. 1995 o zadržení pro podezření ze styku ze zločinnými organizacemi a ze dne 10. 11. 1996 o vedení v evidenci Státního výboru pro záležitosti účastníků rusko-čečenské války 1994 - 1996. Tato potvrzení totiž nebyla předložena již v rámci azylového řízení, ale až v řízení před soudem, a stěžovatel o jejich držbě nehovořil ani v prohlášení, v návrhu na zahájení řízení a dokonce ani v pohovoru, ačkoliv by jinak mohly podpořit jeho tvrzení. Ostatně stěžovatel nevysvětlil rozumným způsobem ani rozpor spočívající v tom, že při pohovoru tvrdil, že byl v době první rusko-čečenské války doma a pak předložil potvrzení ze dne 10. 11. 1996 o vedení v evidenci účastníků této války. Tvrzení stěžovatele, že se při pohovoru v České republice bál mluvit

pravdu, je málo věrohodné. Rozporné údaje uváděl stěžovatel i pokud jde o okolnostech opuštění Čečenska, pobytu na území Ingušska a v N., kde čekal na vyřízení pasu, jakož i lhůt nezbytných pro vyřízení cestovních dokladů. Městský soud v Praze též vyhodnotil věrohodnost způsobu, jímž se stěžovatel snažil vysvětlit rozpory v jeho příběhu např. v důsledku nepřesného překladu nebo obavou mluvit pravdu při pohovoru. Poukázal na to, že tvrzení stěžovatele jsou v tomto směru účelová, vedena snahou přesvědčit soud o pravdivosti jím poskytnutých údajů. Stěžovatel neměl žádný důvod k tomu, aby se musel bát mluvit pravdu. Pohovor byl veden za účasti tlumočníka, stěžovatel měl prostor na to, aby si protokol přečetl, případně opravil i chyby a přesto žádné doplňující návrhy nevznesl a dokonce výslovně doplnění ani nežádal.

Nejvyšší správní soud považuje uvedené vyhodnocení skutkového příběhu stěžovatele správním orgánem a zejména Městským soudem v Praze za správné, které má oporu v provedeném dokazování a odpovídá i pravidlům formální logiky. Zejména je třeba zdůraznit to, že stěžovatel v žádosti, ani ve vlastnoručně psaném prohlášení ze dne 17. 11. 2000, nehovoří o tom, že by pomáhal čečenským bojovníkům či že by byl zadržován a trýzněn ruskými vojáky v nějaké díře, ačkoliv s ohledem na závažnost takové informace by bylo logické ji uvádět již při prvním kontaktu se státními orgány země, kde cizinec žádá o udělení azylu. Jelikož stěžovatel toto vše uvedl až s velkým odstupem času v pohovoru dne 12. 8. 2002, má Nejvyšší správní soud, s přihlédnutím k většině shora uvedených vývodů Městského soudu v Praze, za to, že nebylo přiměřeným způsobem prokázáno, že by u stěžovatele byly dány zákonné podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

Je tomu tak proto, že, byť situace v Čečensku byla a je nadále složitá, stěžovateli se nepodařilo prokázat, že by byl vystaven většímu nebezpečí než hrozilo a hrozí jiným obyvatelům Čečenska, protože jeho příběh o zadržování a trýznění ruskými vojáky nepůsobí přesvědčivě. Žádost každého žadatele o udělení azylu je třeba posuzovat individuálně a stěžovatel nemohl mít nárok na udělení azylu jen proto, že je čečenské národnosti. Tvrdí-li proto stěžovatel, že opustil svou vlast pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů (požadavek nezávislosti Čečenské republiky), je přinejmenším zapotřebí, aby byl schopen doložit, že vůbec nějaké politické názory má, že je schopen je formulovat a prezentovat a že se stává proto ve své domovské zemi nepohodlný vládním úřadům nebo jiným vlivným místům, je proto pronásledován a nebo lze takové pronásledování důvodně očekávat a to - byť spíše výjimečně - i v případě, že dosud své politické přesvědčení v domovské zemi neprojevil. Taková tvrzení by měl stěžovatel dokládat skutečnostmi co možná ověřitelnými (takto judikoval již rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 8. 1993, č. j. 6 A 510/93 - 30). Jak již bylo uvedeno, skutkový příběh stěžovatele není příliš věrohodný a přesvědčivý, a proto ho nelze podřadit pod ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu ve smyslu odůvodněného strachu z pronásledování pro zastávání politických názorů. Sám stěžovatel uváděl v návrhu na zahájení řízení, že on sám, ani nikdo z jeho rodiny, nebyl členem žádné politické strany a nikterak jinak nebyl schopen prezentovat, že by byl ve své domovské zemi nepohodlný a byl pro své politické přesvědčení pronásledován. Ostatně i v případě tvrzeného jediného zadržení ruskými vojáky pro údajné poskytování léků a jídla čečenským bojovníkům usilujícím o samostatnost byl stěžovatel krátce na to propuštěn na svobodu a je tak zjevné, že o jeho osobu neměly ruské orgány vážný zájem. To je patrné i z předloženého potvrzení Ministerstva spravedlnosti Čečenské republiky ze dne 3. 12. 1995, z něhož vyplývá, že byl zadržen pro podezření ze styku se zločineckými organizacemi od 30. 11. 1995 do 3. 12. 1995. Stěžovateli bylo rovněž umožněno opustit zemi původu, aniž by byl zatčen. Obdobně je třeba posuzovat i tvrzenou účast stěžovatele v první

rusko-čečenské válce s odvoláním na předložené potvrzení Státního výboru pro záležitosti účastníků rusko-čečenské války v letech 1994 - 1996 ze dne 10. 11. 1996, z něhož vyplývá pouze to, že stěžovatel má být veden v evidenci týkající se této války. Nic z toho ovšem nelze použít jako podporu pro tvrzení stěžovatele, že byl pronásledován pro své politické přesvědčení, které z tohoto potvrzení nevyplývá. Lze proto souhlasit s vystoupením zástupkyně správního orgánu u jednání, která uvedla, že první rusko-čečenské války se v podstatě zúčastnili všichni Čečenci a každý tudíž mohl dostat potvrzení účastníka této války.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí s námitkou kasační stížnosti, že v dnešní Ruské federaci, resp. na území Čečenské republiky, postačí samotná příslušnost k čečenskému národu k tomu, aby byl tento občan ohrožen na životě.

Tato námitka patrně naznačuje, že stěžovatel má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu národnosti podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

Je sice skutečností, že na území Ruska je známá averze vůči občanům pocházejícím z kavkazských oblastí, která je spojována s bojem proti terorismu, nicméně tomu není v případě stěžovatele, který byl a může být na území Čečenska, kde tato obava odpadá. Znovu je třeba zdůraznit, že situace v Čečensku byla a je nadále složitá a stěžovateli se nepodařilo prokázat, že by byl vystaven většímu nebezpečí než hrozilo a hrozí jiným obyvatelům Čečenska. Správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí v této souvislosti poukázal na návrh amnestie, který předložil prezident P., jež by se týkala obou stran konfliktu s vyloučením případů obzvláště těžkých zločinů, na příkaz velitele spojených sil na Severním Kavkaze č. 80 ze dne 27. 3. 2002 o opatřeních ke zvýšení aktivity místních úřadů, obyvatelstva a ruských bezpečnostních složek v boji se zločinem a o zvýšení odpovědnosti úředníků za dodržování práva a pořádku během zvláštních operací zaměřených na obyvatelstvo Čečenska, která mají mimo jiné zabránit i nezákonným jevům ze strany kontrolujících ruských vojáků, na Úřad zvláštního zmocněnce prezidenta Ruské federace pro dodržování lidských práv a svobod v Čečensku, kterému se dařilo konsolidovat počet individuálních stížnosti týkajících se porušování lidských práv a postupovat je kompetentním soudním orgánům, na který se může každý obrátit se žádostí o pomoc v případě konfliktu s vojáky či obdobnými složkami, a na vládní pomoc navrátilcům a sociálně zranitelným osobám.

S ohledem na uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že stěžovatel z hlediska pronásledování z důvodu národnosti by nebyl vystaven většímu nebezpečí než hrozilo a hrozí jiným obyvatelům Čečenska.

Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s námitkou kasační stížnosti, v níž stěžovatel tvrdí, že správní orgán se spokojil se zprávami o situaci pocházejícími v převážné míře ze zdrojů Ruské federace (tedy státu, který provádí na území Čečenska de facto genocidní operace proti čečenskému národu a stejně tak pronásleduje Čečence i na svém zbylém území) a nijak nepřihlédl ke zprávám z jiných zdrojů (nevládní organizace, novinářské prameny, apod.) a že pokud za této situace Městský soud v Praze nezrušil napadené správní rozhodnutí, rozhodl v rozporu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., protože skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.

Třeba zdůraznit, že správní orgán při svém rozhodování o azylu stěžovatele dne 6. 8. 2003 vycházel z objektivních a aktuálních zpráv o situaci v Čečensku (stanovisko UNHCR k žadatelům o azyl z Ruské federace v kontextu situace v Čečensku z února 2003, které získává informace od různých organizací, jež působí v Čečensku, informace z databáze České tiskové kanceláře). Ani tyto zprávy nezastírají složitost situace v Čečensku, kde dochází k porušování lidských práv, nicméně je z nich patrno, že došlo i k pozitivnímu vývoji. V zemi se zastavily vleklé válečné operace, v roce 2002 se vrátilo do Čečenska 40 000 osob, zvýšila se vládní pomoc navrátilcům a sociálně zranitelným osobám, vzniklo asi 16 dočasných ubytovacích středisek, bylo dosaženo pokroku při vracení administrativních funkcí čečenským orgánům, byl vydán příkaz velitele spojených sil v oblasti severního Kavkazu č. 80, své pravomoci vykonává Úřad zvláštního zmocněnce prezidenta Ruské federace pro zajišťování lidských práv a základních svobod v Čečensku, kterému se dařilo konsolidovat počet individuálních stížností týkajících se porušování lidských práv a postupovat je kompetentním soudním orgánům, apod. Z uvedeného vyplývá, že podklady o situaci v Čečensku, potřebné pro rozhodnutí o azylu, nepocházejí jen z oficiálních zdrojů, ale od různých organizací působících v Čečensku a jen ztěží si lze představit objektivnější zprávy. Nad rámec uvedeného je třeba ještě říci, že ze zprávy Ruská federace-Čečensko z listopadu 2003, jejíž podklady byly poskytnuty nevládní organizaci působící dlouhodobě na území Severního Kavkazu, vyplývá, že bezpečnostní situace se měla zlepšit o cca 50 %, i když srážky mezi federálními silami a bojeviky pokračují, únosy však nejsou motivovány politicky a že celkově lze přijmout tvrzení o zlepšování situace v Čečensku. Rozhodující podle názoru Nejvyššího správního soudu je však z hlediska ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu to, že stěžovatel rozhodně nebyl vystaven většímu nebezpečí než hrozí jiným obyvatelům Čečenska.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s další námitkou kasační stížnosti, podle níž stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku Městského soudu v Praze pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) v tom, že tento soud nevyvodil žádné závěry z toho, že správní orgán si nevyžádal pro své rozhodování aktuální informace o stavu v Čečensku z jiných zdrojů, než ze zdrojů Ruské federace, která je ve válečném stavu s Čečenskem. Pokud by tak učinil, zjistil by z internetového serveru P. W. ze dne 23. 6. 2004, a to podle tvrzení renomované mezinárodní organizace A. I., že v Čečensku jsou systematicky porušována lidská práva, což bylo zjištěno na základě monitorovací návštěvy Čečenska a Ingušska, která proběhla 12. až 19. června 2004.

Pokud jde o původ zpráv o situaci v Čečensku, odkazuje Nejvyšší správní soud na předchozí výklad o původu těchto zpráv a jejich objektivitě, které nikterak nezastírají složitost situace v Čečensku a porušování lidských práv v této zemi. K námitce, že správní orgán pochybil, když si nevyžádal aktuální informace o situaci v Čečensku, třeba říci, že Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, vydalo žalobou napadené rozhodnutí dne 6. 8. 2003 a nemohlo proto hodnotit zprávy o situaci v Čečensku z června 2004. Městský soud v Praze pak musel při přezkoumávání tohoto rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tedy rovněž ze dne 6. 8. 2003 (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Přesto tento soud nad rámec ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. uvedl, že při hodnocení zpravodajství internetového serveru P. W. není možno učinit jiný závěr než ten, že stěžovatel není ve větším nebezpečí než jiný obyvatel Čečenska.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2004, č. j. 5 Az 182/2003 - 57, není opodstatněná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku již rozhodl rozsudkem ve věci samé.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu